

FAMILIEN OG

“Solskin kan man altid finde, bare man har en at holde af”. Sådan lyder de første ord af OG’s velkendte slagsang, der dog fortsætter lidt mindre poetisk...

På OG *har* man altid en at holde af.

De fleste er fyldt med en blanding af rædsel og spænding, når de træder ind på et nyt gymnasium. Vi husker følelsen af, at alle øjne var plantet på netop os - også selvom alle andre sikkert havde travlt med at tænke på, hvordan deres eget nøje udvalgte tøj så ud. Vi husker, hvordan vi i spænding ventede på, at vores egne navne blev råbt op. Vi husker nervøsiteten, blikkene, de bankende hjerter, der rungede i kantinen. Men mest af alt så husker vi den følelse af tryghed og varme, der mødte os, da vi opdagede, at OG ikke bare var et nyt gymnasium. Det var et nyt hjem, og i ethvert hjem er der også en familie.

Den første familie, vi mødte på OG, var introgruppen. I den fandt vi hver især et sted at høre til. Kampråbet forenede os, konkurrencerne gav os noget at kæmpe for sammen. De fantastiske introdage går, klasserne samles, introgrupperne opløses, men vi så dem stadig - de var smilene på gangene, solskin uden for klassen.

Og åh klassen: Den stærkeste familie på OG. ”Én gang Q’er altid Q’er” - sådan siger vi i vores klasse, og sådan siger de også i mange andre. Klassen er det sted, hvor man igennem de tre år kan finde tryghed, hjælp, venner. I den kan man altid finde SOLSKIN. Klassechatten på Facebook, der hver dag gav lektiehjælp, moralsk støtte og gode såvel som dårlige jokes og memes i hårde tider præget af uendelige afleveringer og tidlige morgener. Studieturene, hvor vi for alvor blev tætte, hvor vi for alvor blev en familie. Venskaber blev styrket, og kærestepar blev dannet, og de holdt (de fleste af dem i hvert fald).

I klassen har man en fælles identitet. Alle har en bestemt opfattelse af deres som en særlig klasse. En klasse, der er særligt sjov, særligt dygtig, særligt useriøs, særligt smilende, særligt doven. Uanset hvad identiteten er, bliver den en stolthed for klassen, fordi den er deres. Den er vores. Og vi er sammen om den.

I OG’s mange udvalg og talentklubber skinner solen også. Her kan man vælge sin familie ud fra interesser og passioner. Her lærer vi hinanden at kende - på tværs af klasse og alder og årgang. Vi kan være med til at styrke hele OG-familiens bånd ved at skabe festlig stemning med Fest- eller Caféudvalget. Vi kan sprede hygge for familien i Hyggeudvalget. Vi kan prøve at udvide familiens verdenssyn og skabe internationale kontakter for familien i Globalt Udvalg. Vi kan synge for

hinanden i koret BeSharp. I udvalgene kan man hjælpe med at styrke den store familie, men også være en del af en mindre.

Så er der familiens voksne - eller i hvert fald de mere voksne voksne, der har hjulpet os med at blive voksne, og som også i fremtiden vil være med til at lave nye voksne. Til sidst fremstår nogle af de voksne slet ikke så meget mere voksne end os selv. Det er lærerne. Lærerne er dem, der giver de frygtelige 6-timers afleveringer for, dem, der giver os 40 sider at læse til næste dag - tilsyneladende ud fra den opfattelse, at vi ikke har andre fag. Men det er også dem, der sørger for, at vi kan lave den aflevering, og at vi bagefter forstår et eller andet klogt om international politik eller Shakespeare eller senmoderne litteratur. Det er dem, der gør, at vi udvikler os, at vi lærer, at vi nu er studenter. At vi nu har huen på hovedet og en øl i hånden og pludselig ikke synes, at den ene skuffende karakter er så vigtig. Vi knyttes til vores lærere, og vi kommer til at savne dem. Glem os nu ikke, for vi glemmer ikke jer. Tak fordi I har hjulpet os med at blive voksne, vi må håbe, at vi selv - med lidt hjælp - kan komme helt i mål.

Til sidst er der de andre ligeså vigtige voksne i familien. Det er ledelsen, det er IT-mændene, det er pedellerne, det er de gode gutter fra OG's Deli. Det er alle dem, der gør OG til en familie i hverdagen. I tre år har pedellerne stået klar om morgenen med et smil og et "godmorgen" til at byde os velkomne, når vi kommer løbende ind på skolen, fordi vi er forsinkede til første time. I tre år har vi sprintet ned fra timerne for at sikre os en plads i køen og en omgang pasta bolo (eller andet godt.) I tre år har IT-mændene taget imod os med åbne arme og slik, når vi panikslagne kom til dem, fordi den lortecomputer ikke ville virke, som den skulle. I hvad der næsten føles som tre år, har Søren gået rundt på gangene med et smil, en Brøndbytrøje og en kæk kommentar til skuffede FCK-fans efter en dårlig kamp. I tre år har Ole P. varslet, at vi ikke ville blive studenter, hvis vi lavede rod i den til eksamen, i tre år har han, med gode intentioner, fået os til at ryste i bukserne. Men vi gjorde det. Vi klarede det. Vi har huen på, og vi skal ud i det blå.

På OG kan vi også finde solskin, når verden omkring os er præget af uvejrh. I de tre år vi har gået på OG, er der sket ting og sager i verden. Store ting og sager. Donald Trump er blevet præsident i USA, Storbritannien er ikke længere med i EU, og flygtninge har vandret på danske motorveje på flugt fra ødelæggelser, der kan være svære at forstå. Men hos familien på Kirkevej 5 skinner solen stadig.

Det virker som en afslutning - eksaminerne er overstået, de fleste af os huskede at aflevere i PDF, bøgerne er afleveret, og huen er på. Men det er også en begyndelse. Det er en begyndelse for de nye 1.g'ere, det er begyndelse for lærerne, der skal prøve at gøre nye unge mennesker til voksne, og det er en begyndelse for os. Når vi skal ud i verden - ud i det blå, så har vi med os tanken om OG, hvor der altid er solskin og en at holde af. Vi har venskaber fra OG med os. Men vi vil også prøve at finde nye familier og mere solskin nye steder.

“Solskin kan man altid finde, bare man har en at holde af”.